

JONG-ROTTERDAM, DAT BLIJDE FEEST VIERT.

Wanneer dit nummer van Panorama verschijnt, heeft ook Rotterdam feest gevierd en het doet ons genoegens hierbij alvast een paar kijkjes te kunnen geven, van de stemming, die er onder de jeugd heerschte. Wij geven hierbij 4 foto's van historische groepen, gevormd door kinderen van een bewaarschool aan de Hovenierstraat en het is typisch om te zien, hoe die kleuters vol ernst hun taak opvatten. Onze foto's geven o.a. de voorstelling van de aankomst van Prins Willem I, het bekende Driemanschap, Kaat Mossel enz. Zooals men ziet zijn kosten noch moeite gespaard om dien dag zoo luisterrijk mogelijk te herdenken.

TWEEËRLEI : : RICHTING.

DOOR JOHANNA STEKETEE.

I.

DE houtzaag-machine deed z'n eentonig-piepend geluid in den ganschen omtrek hooren en hoog stak het gevaarte uit boven de hal, waar de ontzaglijke hoeveelheden hout stonden opgestapeld. Gejaagd liep Rudolf Rogge door de hoge korenlanden daarop af.

Telkens wanneer hij even opsloeg de donkere oogen uit zijn regelmatig-gevormd gezicht, de neus licht-gebogen, het dikke krullerig-bruine haar van voren hooggekuifd en van achter artistiek-lang, zag hij den hoogen houtzaagmolen en hij hoorde niets anders dan het knersend geluid ervan.

„Goede zaken, mooie zaken,” mompelde hij, maar toch . . .

Neen met zoo'n practijk ging hij niet mee. Niet graag . . . Hij zou 't niet kunnen.

Dan zou hij immers al zijn idealen wel overboord moeten gooien.

Liever bleef hij van aanstaanden schoonpapa wat op 'n afstand.

Den berg aflopend, ging hij nu door smalle laantjes, dicht begroeid met eikenhakhout; zoo kwam hij bij den boomgaard en moestuin, gelegen achter de houthal van K. Kooistra en Zonen.

Hij opende het hekje en ging door de bloeiende vrucht-boomen.

Toen ging hij door de houthal, waar de arbeiders werkten. Vriendelijk groetten zij hem met een blik, die te kennen gaf, dat zij hem graag mochten lijden.

Voor 't kantoor, dicht bij den reusachtigen houtzaag molen, stond de oude heer Kooistra, een man van bij de zestig met lichtgebogen rug maar nog flink gelaat met langen baard, kleine, diep-liggende, geslepen oogen onder donkere wenkbrauwen.

„Zoo Rogge,” groette hij haastig . . . je verlangt natuurlijk erg naar Lize, maar zaken gaan voor de vrouw. Kom even in 't kantoor.

Innerlijk met tegenzin, volgde Rogge den ouden Kooistra. Hij begreep wel, dat ie 't over de jongste aanbesteding hebben zou, maar dwingen liet hij zich toch niet en eerlijk handelen, zoo dat hij 't voor ieder verantwoord kon, daarvan liet hij zich toch niet afbrengen, nooit.

„Hoe staat 't met de aanbesteding van de villa voor Jhr. Nagtegaal? Heb je 't werk gegund aan Lock . . . dien ploert, dien aannemer van niks . . . arm als een kerkrot, dien vent, die mijn leven heeft verbitterd en dat nog doet. De donkere oogen gloeiden van haat.

„Nog niet,” antwoordde Rogge kalm, toch vermijgend zijn aanstaanden schoonvader aan te zien.

„Maar hij krijgt 't,” klonk het verwijtend.

„Vermoedelijk wel. Jhr. Nagtegaal is erg op zijn hand en hij heeft 't billijkste ingeschreven. 'k Zal dus moeilijk anders kunnen, maar ook zie ik niet in, waarom dié man eronder moet, een eerlijk man toch.”

„Een man met wien ik al jaren lang in proces lig, een proces, dat bewijzen zal, hoe hoog die man staat, hoe eerlijk die man is, hoe . . .”

„Och ja, die oude veete, viel Rogge hem wrevelig in de rede . . . daar kan ik me niet mee bemoeien en trouwens, 't gaat voor een deel buiten me om.”

„Stel dan nog de gunning vast aan deze voorwaarde, dat hij al zijn hout bij ons koopt.”

Rogge schudde 't hoofd. „Dat kan niet, dat weet u zelf. Dat is voor dien man een onmogelijke voorwaarde.

Rogge stond op, maakte bewegingen om heen te gaan.

„Je waagt veel,” mompelde Kooistra.

Rogge begreep, dat hij doelde op Lize. Maar bij God, dat meisje was toch geen handelswaar. Als hij Lize de zaken blootlegde — liever deed hij 't niet, waar zij altijd onkundig was gehouden van de zaak, maar als 't moest — dan gaf ze hem onmiddellijk gelijk, dat kon niet anders.

Peinzend liep hij af op het huis, dat rustig lag in de schaduw der hooge boomen.

In de serre zat Lize.

Rudolf tikte tegen 't glas en dadelijk verheugd sprong ze op: „Waar blijf je?”

„Ja, ik ben laat,” stemde hij toe.

Mooi, elegant meisje in haar aardig zomerpakje van wit-mousseline blouse op donker-blaauwe rok, 't donkere haar in 't midden gescheiden en hoog op om de kleine blanke oortjes, 't neusje recht en klein, 't mondje lief en rood en twee snoesige kuiltjes in de wangen, telkens wanneer ze lachte, en donkere, glanzende oogen, die zoo helder en vroolijk de wereld inkeken, dat er als 't ware een opwekkende kracht van uitging.

Ja, de natuur had haar wel-bedeeld.

't Viel Rogge ook weer voor de zooveelste maal op, hoe mooi Lize toch feitelijk was, en hij genoot ervan, hij had er haar des te liever om.

Wat vermoeid, viel Rogge neer in een leuningstoel, in de kamer, waar om de warmte te temperen de blinden half toestonden.

In de serre brandde nog fel de zon en het was hem, die van buiten kwam, daar te warm.

„Ik zal je gauw een kopje thee inschenken, ik dronk al vooruit een kopje,” zei Lize.

Bedrijvig was ze bij de theetafel bezig.

„Komt Pa niet, of wil hij daar zijn thee, weet je 't ook?” vroeg ze.

„Ik weet er niets van . . . hij is, geloof ik, wel erg druk,” zei Rogge even kleurend, meenend, dat hij wegbleef om hun verschil van zooeven.

Lize merkte 't niet op.

„Och Pa maakt zich veel te druk, vindt je ook niet? voor iemand op zijn leeftijd, wond Lize zich op. Hij moest nu veel meer overlaten aan Albert en Gerrit.”

Rogge haalde de schouders op.

Even drukte Lize op een electrisch knopje.

De meid kwam binnen.

„Vraag je even, of Mijnheer thee komt drinken,” vroeg ze vriendelijk.

Even later kwam het dienstmeisje terug: „Meneer zou vandaag graag zijn thee op 't kantoor hebben,” zei ze.

„Wacht dan even.”

„Jawel, dacht Rogge, de oude heer is beleedigd, nu, 't zal wel bijtrekken.

Toen ze weer samen waren, zei Lize: „Nu ben ik zoo klaar. Dat kan geen lange wandeling worden vandaag, Buudje.”

Hij zag de lieve oogen schitteren, de kuiltjes in de wangen en hij vloog op en drukte haar warm in zijn armen.

„Lieve schat,” koesterde hij.

Toen op eens vloog ze weg.

Zijn blik viel op de portretjes der beide oudere, getrouwde zusters, die op het orgel stonden. Dezelfde gezichtjes, maar zij is toch de mooiste, vond hij.

Buiten gekomen, voelde hij de Juni-warmte weer neer-drukkend, trots de vele schaduw op den weg door de hooge boomen.

„Heb jij ook geen last van de warmte, Lies?” vroeg Rudolf.

„Neen, niets.”

„Och, dat komt dat je zoo rustig thuis hebt gezeten. Als je je haasten moet, is die warmte zoo afmattend.”

Ze gingen nu den berg op, waar alles lag in volle weelde van zomer-bloei.

Ze liepen het glooiend pad op, waar aan weerszijden het koren hoog geelde en Lize streelde de aren met de hand.

Boven op den berg ruischten de volle kruinen van eiken en beuken in den zachten zomerwind en daarachter stonden statig dennen en sparren ook met nieuwe, frisch-groene loten tegen het doffere groen.